

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Όγδοος ό χρόνος είναι
κι' έδρα πάλιν αι 'Αθήναι.

Χίλια όκτακόσια κι' έννενήντα ένα,
πάντα κάθε χρόνο τα συνειθισμένα.

Τών όρων μας μεταβολή. — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ό 'Ρωμφοί την έβλαβάδα — μόνον μη φορά θά βγαίνω,
κι' όταν έχω εβουάδα — κι' όποτε μου καταβάνει.
Συνδρομητής θά λέγωμαι — γιατί λεπτά δέν έχωμε,
και 'στών 'Αθηνών την πόλιν — και εις την άλλοδασην,
και εις την 'Ελλάδα όλην — δίχως νάζω κι' έντροπήν.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο — πράγμα δώδεκα και μόνο.

γιά τά ένα όμοι μέρη — δεκαπέντε και 'στό χέρι.
Κι' ένα φύλλο έκ κατ'ής — έγινε συνδρομητής,
κι' όποτε τόν παρ' όν δίδει — θά τόν φάη ματρο φίλδ.
Γράμματα και συνδρομαί — άπ' εύθείας προς έμά.
Γιά τή σάρα και τή μάρα — κάθε φύλλο μιά δεκάρα.

Του 'Οκτωβρίου δεκαεννιά,
πνευμάτων κληθώς εις τόν ντουνηά.

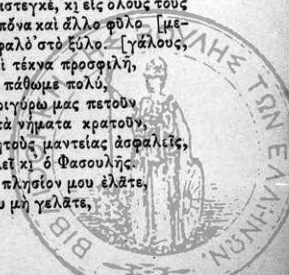
Τρακόσια πενήντα κι' έπτά
και στείλετε όλοι λεπτά.

Φασουλής και Περικλέτος,
ό καθένας νέτος σκέτος.

Π. 'Αλήθεια είναι, Φασουλή, ή μου τó λένε ψεύματα
πώς έγινες πνευματιστής και όμιλείς με πνεύματα,
και άκουμθών τά χέρια σου έν μυστική λατρεία
σ' ένα τραπέζι στρογγυλό, που έχει πόδια τρία,
έόντων τ' έσομένων τε μαντεύεις άληθειας
και είναι τó τραπέζι σου ό τρίπους τής Πυθίας;
Φ. 'Στόν κόσμον τούτον, που συχνά ό διάβολος μάς πέρνει,
έν φοβερόν δυστύχημα διπλούν όλων μάς φέρνει.
Κι' έγώ που λές ό έσχατος έξ όλων τών 'Ελλήνων
σάν έχασ' άνεπιστρεπτεί τόν μάρσιπον εκείνον,
έσυναξα τριγύρω μου γυναίκα και μωρά
και είπα με συγκίνηση ταυτα σοδρα:
«'Ω θελιμμένη σύζυγε και τέκνα προσφιλή
του ταλαιπώρου 'Ελληνος και μπέστη Φασουλή,
ό δυστυχής μας μάρσιπος έχάθ' μιγά για πάντα

και τóσα έπροκάλεσε περίεργα συμβάντα,
και τώρα σάς πληροφορώ πώς άπ' έδω και πέρα
σερβίτσομα πιά δέν θάζωμε να κάνωμε βεγχέρα,
ούτε σάν πριν θά δίνωμε 'στό σπητικό μας μπάλους
'στό σέρκλ-Άνγγλαι, στά ντιστεγέκ, κι' εις όλους τούς
κι' όποιος πατήσησπητι μας άπόννα και άλλο φύλλο [με-
άμέσως θά του λύνωμε τόν απαλό 'στό ζύλο. [γάλους,
'Έν τούτοις, φίλη σύζυγε και τέκνα προσφιλή,
δέν πρέπει για τó χάσιμο να πάθωμε πολύ,
και μάθετε πώς πνεύματα τριγύρω μας πετούν
και όλων μας τών σκέψων τά νήματα κρατούν,
κι' άποκαλύπτουν 'στούς θνητούς μαντείας άσφαλής,
μέ ταυτα δέ από μικρός 'μιλεί κι' ό Φασουλής.
Ναι, σύζυγε και τέκνα μου, πλησίον μου έλάτε,
δ' όσα δέ σάς όμιλώ καθόλου μη γελάτε,

οὐδὲ νὰ τὰ νομίζετε ὡς πειρασμοὺς τῆς πλάνης...
 μήπως φωναὶς δὲν ἀκουοὺς κ' αὐτὸς ὁ Δεληγιάννης ;
 μήπως ἀκόμη σήμερα καλὰ δὲν βλέπει χίλια,
 μεγάλη Ἰσοζύγια, λαγοὺς μὲ πετραχίλια,
 κ' ἐννιά ἑκατομύρια καὶ πλεόν περισομματα ;...
 ἔτσι τὰ δειχνουν εἰς αὐτὸν τόσ' ἄρα τὰ πνεύματα...
 κ' ἐνθ' ἐμεῖς δὲν ἔχομε τσεντέζιμο ὅσ' τὴν τσάπη
 ἐκείνος ὅλα μ' ἅρα τριγύρω του τὰ βλέπει...
 τὸ πνεῦμα τὸν ἐνέπνευσε, τὸ πνεῦμα ὁ, τὴν κάνει,
 κ' αὐτὸ εἰς ἔκστασιν ὕψ' ὅσ' τὸν νοῦν του Δεληγιάννη.
 Κ' ἴσως αὐτὸς, κυρία μου, ὁ μέγας Κορδονάτος,
 ποῦ τώρα τυχὴ ἀγαθὴ ποδηγετεῖ τὸ κράτος,
 ἀφίει μὲ τὰ πνεύματα συχνὰ νὰ ρυμουλκῆται
 καὶ βλέπει πὼς ἡ δόξα του εἰς ταῦτα μόνον κείται,
 γιὰ τὴν κ' ἐγὼ τὸ ἐρπετόν, ὁ μπουρμπουλας, ὁ σκώληξ,
 ἐγὼ ποῦ διαλύομαι ἀμέσως ὡς πομφόλυξ,
 νὰ μὴν πιστεῦσω εἰς αὐτὰ μὲ τὴν ψυχὴν μου ὄλην
 καὶ νὰ παραξῶ τὴν κλεινὴν τῶν Ἀθηναίων πόλιν ;
 Ἐλάτε νὰ καθίσωμεν ὅτ' ὀτραπέζι γύρω
 καὶ μὴ γελᾶτε παντελῶς, ἀλλῶς θὰ σᾶς δεῖρω.
 Ἐλάτε νὰ καθίσωμεν, νὰ μάθωμεν τί τρέχει,
 καὶ τὸν γνωστόν μας μάρσιπον ποῖος μασκαρᾶς τὸν ἔχει,
 κ' ὅταν δοθῇ ἀπάντησις εἰς τὴν ἐρωτήσιν μας
 τὸν νοῦν μας ὀ ἀναπαύσωμεν καὶ τὴν συνειδήσιν μας,
 καὶ ἂν δὲν εἰμπορέσωμεν τὸν μάρσιπον νὰ εὐρωμεν
 εἰς τὸ ἔξῃς τοῦλάχιστον τὸν κλέπτην θὰ εἰξεύρωμεν.
 Τοιαῦτα εἶπα σοβαρῶς μὲ μούτρο σὰν κρεμίζι
 κ' ἐκάθισα φαμελικῶς τριγύρω ὅτ' ὀτραπέζι,
 ἦτο δ' ἡ ὥρα, Περικλῆ, ὡς δώδεκα περίπου
 ὀπτόνα γιὰ τὸ κλέψιμο ἠρώτων τοῦ μάρσιπου,
 κ' ἐφώναξαν τῆς γειτονίας ἀκοιμητοὶ κοχόροι
 καὶ εἶχ' εὐκοιλιότητα ἡ πρὸ μικρῆς μου κόρη·
 ἀλλ' ὁμως μόλις ἤγγιξα ἐπάνω ὅτ' ὀτραπέζι
 ἐννόησα τὰ χέρια μου πὼς κατὶ τὰ πιέζει,
 κ' ἀμέσως μούλθε, Περικλῆ, ὡς εἶδος ἐκλαμφία
 καὶ τὸ τραπέζι τόπισσε ὡσὰν ἐπιληψία,
 καὶ πότε τὸνα πόδι του ἐσήκωνε καὶ μόνον
 καὶ κάποτε τὰ τρία του χεῖρας ρυθμὸν καὶ χρόνον,
 καὶ πάταγος ἐγίνετο καὶ βρόντος καὶ ἀντάρα
 κ' ἐμεῖς τοῦ ἐφωνάσαμε ἐβρε ποῦ τὴν πᾶς τὴν κλάρα ;
 Π. Τρέμω, καυμένε Φασουλῆ... Ἀρχίζω νὰ βογγῶ
 κ' ἐξαίφνης ἐμφανίζεται ὁ ποιητὴς Οὐγγῶ.

Περὶ μάρσιπου τὸν ῥωτῶ ἐν πάσῃ ψυχραμία,
 ἀλλ' οὐ φωνῆ κ' ἀκράσις κ' ἀπάντησις καμμία.
 Τὸν ἐρωτῶ καὶ δεύτερον μὲ βλέμμα σκυθρωπὸν
 κ' ἐκείνος ἀλὰ Γαλλικὰ τὸ στρίβει σιωπῶν.
 Π. Γιὰτὶ ἐπεριφρόνησις ἰσπότην τοῦ Σωτῆρος ;
 Φ. Ἔρω κ' ἐγὼ ;... ξαναβογγῶ καὶ νάσου ὁ Σαῖξπῆρ
 μου λέγει δὲ πὼς ἐνδοξὸς ὡς ποιητὴς θὰ γίνω
 καὶ μετὰ θάνατον κ' ἐγὼ ἀθάνατος θὰ μείνω,
 κ' οὐδὲ νὰ χάνωμαι ποσὸς γιὰ μία παλητοσάντα
 ἀφου θὰ στήσῃ κ' εἰς ἐμὲ τὸ ἔθνος ἀδριάντα.
 Π. Καὶ σὺ τί τοῦτες ;
 Φ. Μὴ μερσί, συνάδελφε Σαῖξπῆρ
 μὰ δὲν μοῦ λῆς τὸν μάρσιπον ποῖος μασκαρᾶς τὸν πήρει
 Π. Κ' αὐτὸς τί σοῦπε ;
 Φ. Δίγως καὶ μ' ἅρα λέξι νὰ προφέρῃ
 σηκόνε κατεπάνω μου τὸ φοβερὸ του χέρι,
 κ' ἐνθ' ἀργὰ ἐσήμαινε τὸ ἐκκρεμῆς τρεῖς ἡμισυ
 μου ἔδωσ' ἕνα φάσκελο νὰ τόχω γιὰ ἐνθύμησι.
 Τὸν ἐρωτῶ καὶ δεύτερον μὲ θυμομένην φρένα
 κ' ἐκείνος δι' ἀπάντησιν μου δίνει ἄλλο ἕνα,
 καὶ τὸ τραπέζι ἔξαφνα ἐπάνω μου πετᾶ
 κ' ἐκεῖ ποῦ ἄρχισα μ' αὐτὸ νὰ κάνω χωρατὰ
 μου δίνει μ' ἅρα ὅτ' ὀκουτελο μὲ τὸνα του τὸ πόδι,
 ποῦ μοῦ ἐφάνη κ' ὁ Οὐγγῶ καὶ ὁ Σαῖξπῆρ ὁ βῶδι.
 Π. Λοιπὸν περὶ τῆς τσάντας σου δὲν ἔμαθες ἀκόμα ;
 Φ. Πρὸς τὸ παρὸν τρεῖς σιγὴν τὸ τῶν πνευμάτων στόμα
 ἀλλ' ὡς πιστὸς πνευματιστῆς ποσὸς δὲν ἀμφιβάλλω
 πὼς σήμερον ἡ αὔριον θὰ μάθω δίγως ἄλλο,
 καὶ μελετῶ καὶ σκέπτομαι, χωρὶς πολὺ ν' ἀργήσω,
 ὅσ' τὴν πίστιν τοῦ πνευματισμοῦ καὶ σὲ νὰ ὀδηγήσω,
 κ' ὅταν κυττάξῃς πράγματα, ποῦ ἀληθῶς θὰ φρίζῃ,
 θὰ τρέξῃς τὸν πνευματισμὸν πρὸς ὄλους νὰ κηρύξῃ,
 ἂν δὲ καὶ σὺ, βρε Περικλῆ, καθ' ὅλον τὸν καιρὸν
 δὲν κατορθώσῃς πνεύματα νὰ ἴδῃς ὅτ' ὀφανερὸν,
 θὰ μάρθῃς ὁμως πὼς ἐδῶ κ' εἰς ἀνδρας καὶ κυρίας
 ἐπιφοιτᾷ συχνότατα τὸ πνεῦμα τῆς Μωρίας.
 Π. Πότε λοιπὸν θὰ μνηθῶ ;
 Φ. Εἰς τὸ κατόπιν φύλλον.
 Π. Καὶ τώρα τί μυρίζεσαι ;
 Φ. Πῶς θὰ πασχάσω ξύλον.
 Π. Μὰ πὼς τὸ ξέρεις, Φασουλῆ ;
 Φ. Τὸ πνεῦμα ἐρωτᾷ.
 Π. Ὅρσε λοιπὸν, πνευματιστὰ, μπερντᾶχι δυνατὸ.

**Κάτι ποὺ ἐνδιαφέρει
 τοῦ Ρωμοῦ μας τὸ κεμερί.**

Ὁ Φασουλῆς Φιλόσοφος, ὁ πέμπτος μας ὁ τόμος,
 ἐντὸς μικροῦ ἐκδίδεται τὰ μάλα φιλοκάλως
 μὲ σύστημά διάφορον, ποῦ θὰ σᾶς πιάσῃ τρῶμος,
 τοῦ χρόνου δ' ὡς συνέχεια θὰ ἐκδοθῇ κ' ὁ ἄλλος.

Ὁ Φασουλῆς Φιλόσοφος μὲ γλώσσης εὐστροφίαν
 ἐκμηδενίζει σύμπαντος τοῦ κόσμου τὴν σοφίαν
 καὶ ὡς πτωχὸς τῷ πνεύματι πρὸ τῶν πνευμάτων στέκει...
 τιμὴ τοῦ τόμου τρεῖς δραχμαί... κομμένο τὸ γελέκι.